

◆ΚΕΙΜΕΝΟ 1◆

Τα ΜΜΕ και το διαδίκτυο

Για να μην γίνουμε σε μερικά χρόνια παθητικοί θεατές του διαδικτύου, όπως είμαστε ως τηλεθεατές, πρέπει επιτέλους να διακρίνουμε πού παρέχεται η σωστή γνώση, η αντικειμενική πληροφόρηση...

Πολλοί νέοι σήμερα περνούν αρκετές ώρες καθημερινά μπροστά από την οθόνη του υπολογιστή τους. Διαβάζουν σε διαφορετικές γλώσσες, τουιτάρουν, στέλνουν μηνύματα, γράφουν greeklish, googlarουν, κάνουν chat με γνωστούς ή αγνώστους, ρισκάρουν στο fb, επικοινωνούν διαδικτυακά. Αποφεύγουν να ενημερώνονται από τα παραδοσιακά ΜΜΕ, πολύ περισσότερο από τις εφημερίδες πλην τις αθλητικές. Τις οπαδικές!

Εμπιστεύονται περισσότερο, όχι αυτό που θα ακούσουν φευγαλέα από την τηλεόρασή τους αλλά αυτό που θα διαβάσουν μέσα σε ένα site ή κάποιο blog επώνυμο ή ανώνυμο και ανάλογα με τις προσλαμβάνουσες που διαθέτει ο κάθε ένας, ή την κουλτούρα, τη γνώση και τον πολιτισμό, πιστεύει ή δεν πιστεύει αυτό που διαβάζει στην οθόνη του υπολογιστή του.

Η τηλεόραση το ισχυρότερο επικοινωνιακό μέσο στη χώρα μας αλλά και διεθνώς, όπου δεν είναι σοβαρή και δεν σέβεται τον μέσο τηλεθεατή, παραδίδει σταδιακά ζωτικό χώρο στις νέες μορφές επικοινωνίας διαδραστικές ή αμφίδρομες όπως είναι σήμερα το διαδίκτυο.

Δυστυχώς όμως για άλλη μια φορά ό,τι ξεκίνησε στην χώρα μας ξεκίνησε λάθος. Όπως στα ιδιωτικά ΜΜΕ το 1989 που μέσα σε ένα βράδυ άνοιξαν και επέβαλαν στρεβλά στους τηλεθεατές έναν συγκεκριμένο τρόπο παρακολούθησης με αποτέλεσμα σήμερα τόσα χρόνια και μετά να προκαλούν σοκ και δέος, έτσι και σε ορισμένα όχι τα περισσότερα ευτυχώς διαδικτυακά μέσα δημιουργήθηκαν προφανώς για να εξυπηρετήσουν άλλους σκοπούς. Προσωπικές φιλοδοξίες, συναλλαγές παντός είδους, ποικίλες δραστηριότητες, πίεση για άνομες στοχεύσεις κ.ο.κ. Υπάρχουν βεβαίως και τα σοβαρά ενημερωτικά, γνώμης, εξειδικευμένα.

Πραγματικά αν το καλοσκεφτεί κανείς αυτό, λίγα είναι τα διαδικτυακά μέσα που προσφέρουν πραγματική ενημέρωση και γνώση. Επαγγελματισμό και υπευθυνότητα. Που έχουν υπογραφή και πρόσωπο στο φως, που δεν λειτουργούν στο σκοτάδι. Η πολιτεία είχε μια

ευκαιρία να ρυθμίσει κατά το δικαιότερο αυτό τον νέο τρόπο ενημέρωσης που προσφέρουν τα διαδικτυακά μέσα. Τα πρώτα σε επισκεψιμότητα τέτοια μέσα δεν είναι και απαραίτητα τα πιο έγκυρα. Και συνήθως όχι τα πιο αθώα ή που διαθέτουν άλλοθι για τις υποτιθέμενες καλές τους προθέσεις. Δεν έβαλε κανόνες, όπως δεν μπήκαν και στην τηλεόραση κανόνες.

Εμείς οι ίδιοι οι δημοσιογράφοι αυτολογοκριθήκαμε κάνοντας πως έχουμε αριστερή σκέψη δεν θελήσαμε να πιέσουμε και να ζητήσουμε από μόνοι μας να μούνε κανόνες που εν τέλει εμάς τους ίδιους θα διασφάλιζαν. Όσοι τόλμησαν κάτι τέτοιο, περίπου, τους έστησαν στα πέντε μέτρα. Τους είπαν συντηρητικούς, δεξιούς, μικρόνοους. Προσωπικά δεν θέλησα ποτέ να επιβάλω το ένα ή το άλλο. Τελευταία όμως διαπιστώνοντας τη δύναμη του διαδικτύου, διαπίστωσα το εξής: πως ο καθένας ό,τι θέλει γράφει, ό,τι θέλει κάνει post, ό,τι θέλει κάνει γενικώς, έχοντας απίστευτη ελευθερία και εξουσία του γραπτού λόγου την οποία δεν μπορεί αλλού πουθενά να βρει. Το κάνει με την ίδια ευκολία, επώνυμα ή ανώνυμα βγάζοντας από τα βάθη της ψυχής του διάφορα απωθημένα. Πού θέλω να καταλήξω. Για να μην γίνουμε σε μερικά χρόνια παθητικοί θεατές του διαδικτύου, όπως είμαστε ως τηλεθεατές, πρέπει επιτέλους να διακρίνουμε πού παρέχεται η σωστή γνώση, η αντικειμενική πληροφόρηση, η ανόθευτη και άδολη ενημέρωση (αν υπάρχει), ώστε αυτό που λέγεται από τον οποιονδήποτε να ισχύει και να μην είναι απλώς λόγια του αέρα όπως γίνεται μέχρι τώρα. Θα τα καταφέρουμε;

Βαγγέλης Γιακουμής, Πηγή: Protagon.gr

◆Κείμενο 2◆

Εισαγωγικό σχόλιο:

Μπορούμε να μετατρέψουμε τις ατελείωτες ώρες ενασχόλησης με το Διαδίκτυο σε μια παραγωγική λειτουργία; Στο σπίτι, στο σχολείο και στην εργασία; Το βιβλίο αυτό του Μιχάλη Βαφόπουλου δίνει ένα ολοκληρωμένο πλαίσιο για την αντιμετώπιση των καθημερινών ζητημάτων που ανακύπτουν στη ζωή με το Διαδίκτυο.

Πώς θα ζήσω με το διαδίκτυο;

[απόσπασμα]

Η χαρά στο Δημοτικό ήταν η μπάλα στην πλατεία με αποκορύφωση το διπλό μικροί-μεγάλοι. Τώρα ως πατέρας καταλαβαίνω την αγωνία της μητέρας για την ασφάλεια και τη σωματική μου ακεραιότητα. Και τη δική μου ανεμελιά και την άγνοια κινδύνου. Η πλατεία ήταν το δικό μου Facebook και το Twitter μου, λίγοι φίλοι, πολλοί γνωστοί και άγνωστοι. Η Google μου ήταν κυρίως στο σχολείο. Η πλοήγηση σχολείο-σπίτι ήταν καθημερινή και άλλαζε μόνο τα Σαββατοκύριακα. Δεν νοσταλγώ, αλλά επειδή έλαχε να ανήκω στη μεταβατική γενιά του Διαδικτύου, αναρωτιέμαι τι άλλαξε, πώς εξελίχθηκαν τα πράγματα. Τι θα κάνουμε εμείς με τα παιδιά μας;

Η μητέρα μου δικαίως φοβόταν τους αγνώστους στην πλατεία, παρακολουθούσε τις κινήσεις μου, όσο μπορούσε, και με συμβούλευε να μην πάρω καμία καραμέλα. Άλλοι γονείς απαγόρευαν εντελώς το παιχνίδι στην πλατεία, ιδιαίτερα ύστερα από ένα κρούσμα κακοποίησης ανηλίκου. Ένας συμμαθητής που έπαιζε μόνος μέσα στην αυλή του, έγινε αστυνομικός όταν μεγάλωσε.

Πάντα ήταν δύσκολος ο ρόλος του γονιού, μα τώρα με το Διαδίκτυο κορυφώνεται. Μερικά παιδιά ίσως να ζουν ακόμη σε γειτονιά και πλατεία, σίγουρα όμως μεγαλώνουν και στο Διαδίκτυο. Η πλατεία έγινε διαδικτυακή, μεγάλη και παγκόσμια. Διαφορετική, αλλά και με κοινά χαρακτηριστικά. Ένα οικουμενικό χωριό.

Τόσο οι απλοί χρήστες όσο και οι επιχειρήσεις τα τελευταία χρόνια έκαναν ένα άλμα και ενσωμάτωσαν με τον δικό τους τρόπο το Διαδίκτυο. Οι επιστήμονες δείχνουν να μη βιάζονται. Δεν είναι μικρό το ζήτημα. Δεν χωράνε οι αποσπασματικές λύσεις. Χρειάζεται ένα πλαίσιο δράσης για να ανθίσει η πρωτοβουλία του δασκάλου, του γονιού και του μαθητή. Προς το παρόν, επικρατούν οι κραυγές της απαγόρευσης και του τσελεμεντέ. «Μην κάνεις αυτό γιατί θα πάθεις» ή «κάνε αυτό για να πλουτίσεις».

Σήμερα η γενιά μου καλείται να γεφυρώσει το χάσμα που έχει δημιουργηθεί ανάμεσα στους νέους και στους μεγαλύτερους. Να γίνει η πυξίδα για αυτούς που αναζητούν να ορίσουν τον εαυτό τους στη ραγδαία εξελισσόμενη πραγματικότητα. Όσο καλύτερα και αν γνωρίζουν οι νέοι την τεχνολογία, δεν θα έχουν ποτέ την ολοκληρωμένη εικόνα του πλαισίου και την εμπειρία για την αποτελεσματική αξιολόγησή του. Τα ζητήματα του Διαδικτύου είναι μια ευκαιρία για να συναντηθούμε και να δημιουργήσουμε μαζί. Θέτοντας ως κύριο προσανατολισμό την ενδυνάμωση του ατόμου μέσα σε ένα οικουμενικό γίγνεσθαι με ελεύθερο και καινοτόμο πνεύμα.

◉ Θέματα ◉

✓ ΘΕΜΑ 1ο

1^ο υποερώτημα:

Να αποδώσετε συνοπτικά(60-70λέξεις) το περιεχόμενο των τριών πρώτων παραγράφων του κείμενου 1.

Μονάδες 10

2^ο υποερώτημα:

α)Στην τέταρτη παράγραφο του Κειμένου 1 ο συγγραφέας επιλέγει την τεχνική της αναλογίας, για να οργανώσει τον λόγο του. Ποια είναι τα μέρη από τα οποία αποτελείται(μονάδες 2) και ποια πρόθεση του κειμενογράφου εξυπηρετεί αυτή η τεχνική; (μονάδες 6)

β)να δώσετε έναν νέο τίτλο για το κείμενο 1, ο οποίος να περιέχει το προσωπικό σας σχόλιο(μονάδες 2).

Μονάδες 10

3^ο υποερώτημα:

α)Στην πρώτη παράγραφο του Κειμένου 1 ο αρθρογράφος χρησιμοποιεί το γ' πληθυντικό ρηματικό πρόσωπο. Να το μετασηματίσετε σε α' πληθυντικό. Ποιες αλλαγές παρατηρείτε ως προς το επικοινωνιακό αποτέλεσμα.

Μονάδες 10

β) Στην τελευταία παράγραφο του Κειμένου 1 ο Βαγγέλης Γιακουμής κάνει χρήση του ερωτήματος: «Θα τα καταφέρουμε;». Να παρουσιάσετε τη λειτουργία αυτής της γλωσσικής επιλογής.

Μονάδες 5

✓ **ΘΕΜΑ 2^ο**

Ποια είναι η σχέση σας με το Διαδίκτυο και ποιος ο ρόλος του στην καθημερινή σας ενημέρωση; Με αφορμή το Κείμενο 1 αποφασίζετε να καταθέσετε την προσωπική σας εμπειρία στο ιστολόγιο του σχολείου σας. Να δικαιολογήσετε την όποια επιλογή σας. (350-400 λέξεις).

Μονάδες 30

✓ **ΘΕΜΑ 3^ο**

Στο κειμενικό απόσπασμα «*Η χαρά στο Δημοτικό ... Τι θα κάνουμε εμείς με τα παιδιά μας;*» του Κειμένου 2 ο συγγραφέας αξιοποιεί τον εσωτερικό μονόλογο. Ποιον ρόλο κατά τη γνώμη σου, υπηρετεί η παραπάνω επιλογή στην αφήγηση και ποιο επικοινωνιακό αποτέλεσμα δημιουργεί;

Μονάδες 20

✓ **ΘΕΜΑ 4^ο**

Ποια άποψη εκφράζει ο αφηγητής αναφορικά με το διαδίκτυο; Στην απάντησή σας να αξιοποιήσετε τουλάχιστον τρεις κειμενικούς δείκτες. Ποια είναι η προσωπική σας τοποθέτηση στο θέμα του Κειμένου 2; Να αναπτύξετε την απάντησή σας σε 150 – 200 λέξεις.

Μονάδες 15

Σας ευχόμαστε ειπαυχία !!!